

Яка була найгірша робота, яку ви коли-небудь мали?

Моя найгірша робота була в місцевій компанії, і чомусь мені доводилося друкувати замовлення на великий чоловічий одяг – це означало підраховувати, скільки х на чоловічих штанях... це була негарна робота, насправді це було нудне введення даних – але насправді це було жахливо через те, як бос спілкувався з персоналом. Прогулюючись, він ображав людей за те, що вони п'ють воду, і обзивав їх, а всіх жінок називав милими і глузував. Це не було щасливе середовище. Позитивно чи негативно, бос, король простору формує те, як йдуть справи.

Останні кілька тижнів ми дивилися на Господню молитву як на основу того, як ми повинні молитися. Минулого тижня ми розглядали та думали про те, як ця фраза «нехай святиться ім'я Твоє» є способом поклоніння Богу – сказати «так, Господи, ти святий, і я поклоняюся Тобі». Одне, що я приберіг на цей тиждень, це те, що це також молитва-прохання – прохання. Нехай святиться ім'я твоє – нехай його шанують і не зневажають. Коротко: ми живемо в часи, коли легке богохульство – о мій Боже, або використання імені Ісуса в значенні «вау» настільки поширене, що ви його майже не чуєте, але іноді я чую, як воно проникає в церкву – для євреїв ім'я Бог настільки святий, що ти уникаєш його говорити – не кажучи вже про те, щоб сприймати це марно – богохульство набагато гірше, ніж «лайливе слово» – нам потрібно дисциплінувати себе, щоб винести це з церкви.

Ви знаєте, як у всій Біблії сказано, що ми повинні боятися Господа – або, коли ми говоримо про людей – у них є страх Божий – це не схоже на звичайний страх. Звичайний страх спонукає до втечі, боротьби або завмирання. Хоча страх перед Богом інший, це здоровий страх, як визнання свого місця у світі. Якщо ви керуєте автомобілем, у вас повинен бути здоровий страх розбитися на смерть. Отже, ви пристібаєтеся ременями безпеки, не петляєте кудись...як люди, що живуть у світі, ми молимося, щоб не піднятися вище свого стану, ми бачимо себе не міні-богами, а живучими в тіні та притулок Божий. Смирення, а не гординя - це шлях християнина. Мені подобається образ Теодора Рузвельта, колишнього президента Сполучених Штатів, найвпливовішої людини у світі, який виходить на вулицю, щоб подивитися на зірки, щоб нагадати собі про свою істину. місце

у нашому житті – Боже ім'я може бути освячене – але також і в усьому світі – нехай Боже ім'я буде освячене – шановане, улюблене і навіть

поклоніння зараз у цей час, у цьому місці, у нашому місті, у нашій країні. Хай святиться ім'я твоє.

Другий рядок для нас сьогодні ще одне прохання – прийди Царство Твоє. Царство Боже — це більш масштабна тема, ніж ви хочете, щоб я охопив сьогодні, і це бентежить людей, але дві речі можуть допомогти, по-перше, ви знаєте, як на початку я сказав, що бос задає тон на робочому місці — у всій Біблії — цар задає тон королівству. По-друге, ми бачимо це в Старому Завіті, тому в суддях люди робили, що хотіли, це було хаотично, тому що не було царя, а коли є цар – його життя, добре чи зле, загалом відображає та визначає життя людей.

Царство Боже означає «царювання Бога» в цьому місці. Отже, це не географічно, як Сполучене Королівство, чи спадкове, як наша королівська сім'я – ні, це ніби якби Бог правив, якби було встановлено правління Бога, як би це було? Як би ми жили і працювали? Як би ми керували та навчали? Що було б, якби Боже правління було тут, у Тонтоні?

Це частково витвір уяви, тому що зараз його тут немає. Ми гуляємо по місту, і потреба очевидна. Ми читаємо новини, і потреба очевидна. Ми молимося, щоб прийшло твоє царство. Бути християнином може бути неприємною справою, тому що ми можемо бачити щось більше на горизонті, ми можемо бачити потенційне життя Царства Божого, і як би далеко ми не просувалися, ми бачимо ще більше пагорбів попереду. Християни є народом надії, який бачить за межами нинішніх обставин і дивиться в далеку країну, у царство, що прийде. Бачить час, коли вірні будуть зібрані до Бога в поклонінні та в єдності, ми бачимо, що діти добре виховані, батьки поважаються, жінки не погано поводитися, голодні нагодовані, хворі зцілені, старійшини шановані, місце, де євреї та язичники, чорні і білий зведені разом. Ми це бачимо. І побачивши це, ми знаємо, що ми ще не там. Християни – це люди надії, надії на краще майбутнє, надії на справедливість, надії на життя. Сент-Джордж, можливо, ви сьогодні в синяках і відчуваєте, що просто виснажені й не бачите шляху вперед, можливо, цинізм закрадається, і ви знаєте, що просто не бачите цього. Я розумію це. Було багато. Від однієї кризи до COVID 1, 2, 3, 4 в Україні, до неймовірної інфляції, аж до величезної спеки з пожежами, які лютують Європою. Фу - як ми можемо це зробити? І це кікер. Давайте подивимося на лінію:

«Прийди Царство Твоє».

«Прийди Царство Твоє», а не прийде Царство Моє. Я молю Бога, щоб ти увірвався в ці простори, які ми населяємо, і змінив їх. Щоб святилося й шанувалося ім'я Твоє, Боже, щоб панувало царство Твоє тут, на цьому місці. Ми бачимо це. Це вже тут, говорить Ісус, і все ж

царство ще попереду. І тому святий Георгій стає небезпечною молитвою. Бо настане останній день, коли Царство Боже увірветься і світ зміниться, але ми покликані працювати для Царства зараз, тут, у цьому місці, яке дав нам Бог. І Бог кличе нас. Він закликає вас брати участь, служити, керувати, бачити, що має статися.

Нарешті, що вас найбільше дратує. Я не маю на увазі, коли діти залишають свої шкарпетки на землі. Але що викликає у вас нестерпну злість – можливо, це щось у церкві, можливо, щось у ширшій громаді. Християни не покликані мати спокійні тіла – ми насправді покликані бути трохи злими – покликані пристрасно казати «прийди Твоє Царство» і покликані зробити щось з тілами, з грошима, з часом, який ми ми повинні зробити це реальністю на наших вулицях, у нашому місті. Як ви покликані зробити щось, щоб освятити Боже ім'я, щоб Боже царство могло прийти.